

er galt ved Viborg, er, at man stiller Krav til denne Privatbane om, at Indkørselen absolut skal foregaa paa det femte Spor. Banen kommer saaledes, at den naturligt skulde løbe ind paa Statsbanernes første Spor ved første Perron. Men det synes for Statsbanernes Embedsmænd at være et Hønnørspørgsmaal; man vil ikke have Privatbanen ind paa første Spor; den skal absolut være paa femte Spor; men derfor maa der bygges en Tunnel til hundrede Tusinde Kroner, en Udgift, som ikke er til nogen som helst Nytte, og som udelukkende skal afholdes, fordi Statsbanerne har den Idé, at de ikke kan have en Privatbane løbende ind paa første Spor. Det kan blive vanskeligt nok, det er ikke saa let for Statsbanerne at faa det til at gaa rundt, og det kan ogsaa blive vanskeligt nok med den Bane, her skal bygges; men saa er der ingen Mening i at paabyde en Udgift paa 100 000 Kr., som er absolut unødvendig; og Staten er jo som saadan selv interesseret deri, idet den skal betale Halvdelen. Her var et Omraade, hvor man kunde spare 100 000 Kr. uden nogen som helst Skade. Og saadan er der vist mange Steder, hvor Statsbanerne kunde spare noget. Jeg skal kun nævne et andet Eksempel, der ikke har nogen Forbindelse med denne Bane, et Eksempel, der viser, hvordan man ikke er saa sparsommelig ved Statsbanerne, som man kunde være. Det meddeles mig, at man har trukket 5 Rækker Pigtraadshegn om Kulbunkerne i Langaa Grusgrave, og Beboerne siger, at det var der ingen Nødvendighed for, da de Kulbjerge, der ligger dér, ikke kan brænde, og saa var der saa vist ingen Fare ved at lade dem ligge uden Hegn.

Endvidere vil jeg anføre lidt om Forholdene ved Sparkør Station. Byen er ved Statsspoeret delt i to Dele, og dér har nu Beboerne i 25 Aar færdes frit og kørt over Sporene, hvor der tillige er Læssespor. Der er Bomme, naar Togene skal køre, og man skal have Færdsel dér, fordi der skal være Adgang til Læssespor. Beboerne har nu i alle de Aar, de kan huske, haft Lov til at færdes over Sporene her; men for et Par Aar siden kom Statsbanerne pludselig i Tanke om, at man ingen Færdsel vilde have dér af uvedkommende, og man har nu paalagt Statsbanernes Embedsmænd derude, at de skal mulktre alle dem, der færdes over Statsbanernes Spor dér. Det bevirker, at alle, som bor paa den modsatte Side af Banelinien, hvor Stationen ligger, faar 300 m længere, naar de skal til Stationen og ind til Byen eller til Tørvemosen. Tørveindustrien spiller en stor Rolle derude, og da

der alligevel er Bomme, som lukkes ned, naar Togene kommer, kan det ikke genere nogen, at Folk faar Lov til at færdes dér. Men Statsbanernes Embedsmænd er nu kommet i Tanke om, at de ikke vil have den Færdsel. Jeg henstiller til Ministeren, om han ikke kan rette det.

Jeg vil ogsaa gerne lægge et godt Ord ind for, at man faar Lov til at beholde den Banesektion, der er i Viborg. Der er før blevet talt for denne Sektion fra denne Plads, der er ogsaa af et æret Medlem talt om, at disse Sektioner ingen Nytte var til. Saa vidt jeg har forstaaet, er det ikke Meningen, at alle de Sektioner, der er oprettet for nogle Aar siden, skal nedlægges, og der er vist intet Sted, hvor der er saa god Grund til at opretholde Sektionen som netop i Viborg. Jeg gør opmærksom paa Alhedens Mergelforsyning, der ledes fra Viborg, og hvorfra der i det sidste Aar er kørt 7 000 Vognladninger Mergel ud. I de kommende Aar er det Meningen, at Alhedens Mergelselskab skal køre saadant noget som 12 000 Vognladninger ud aarlig, og Ledelsen af dette Selskab beklager i høj Grad, at det skal af med Sektionen, det er gaaet saa ganske fortræffeligt med at faa dirigeret disse mange Vognladninger, siden de fik Sektionen til Viborg, det er gaaet uendelig langt bedre end tidligere. Alhedens Mergelselskab har derfor indsendt et meget indtrængende Andragende til Ministeriet for offentlige Arbejder om, at denne Sektion i Viborg maa blive bevaret. Naar man faar undersøgt disse Forhold, tror jeg, man vil erkende, at det vilde være en stor Fejl, om man nedlagde den.

Endelig har jeg et Par Forespørgsler til den højtærede Justitsminister, det er i øvrigt Gengangere fra i Fjor. Den første angaar Arbejdsforholdene paa Sindssygehospitalerne. Allerede i Marts Maaned 1920 afgav den Kommission, der er nedsat angaaende disse Forhold, Betænkning og anbefalede, at Arbejdstiden for Funktionærerne paa Sindssygehospitalerne skulde nedsættes til 8—9—10 Timer, efter som Arbejdstiden var mere eller mindre effektiv, men endnu har man ikke foretaget noget i denne Retning, endnu har Funktionærerne 11—12 Timer og derover. Ja, jeg ser, at Kommissionen skriver i sin Betænkning, at Funktionærerne har en Arbejdstid af 7—15 Timer i Døgnet, Plejerne har en Arbejdstid af 11—12 Timer. Naar man har indført 8—9 Timers Tjenestetid for de fleste andre, synes det urimeligt, at man opretholder denne lange Tjenestetid for Personalet paa Sindssygehospitalerne. Jeg henstiller, at man snart faar dette rettet